

BUTLLETÍ

MUSICAL

de Girona

38

LA NOTA

Butlletí de MUSICAT

número 17

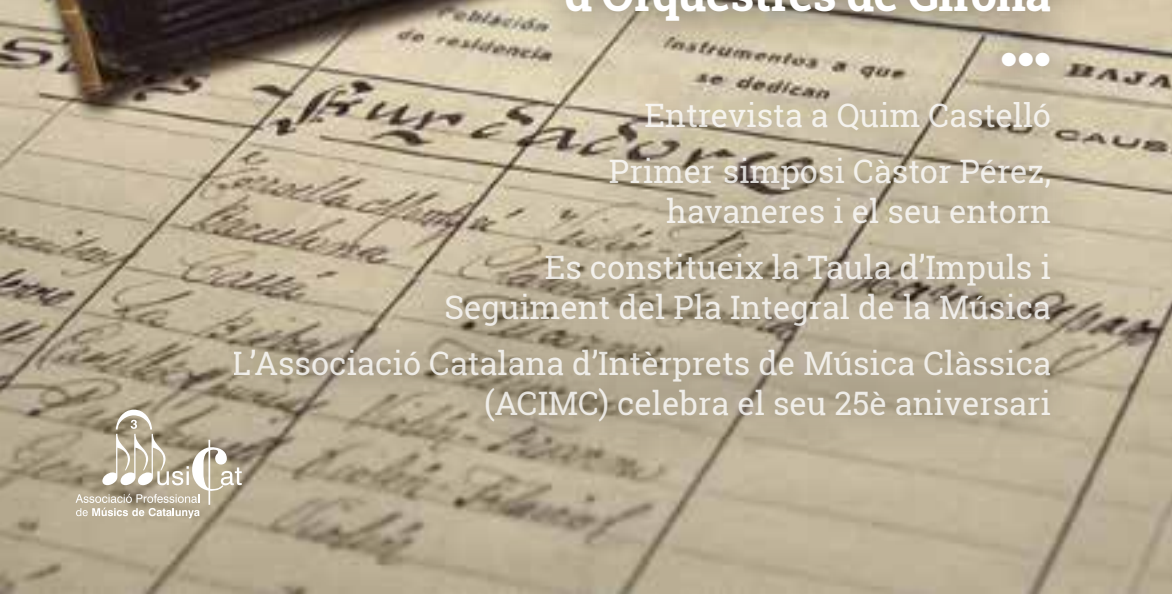

Reportatge: El Sindicat d'Orquestres de Girona

Entrevista a Quim Castelló
Primer simposi Càstor Pérez,
havaneres i el seu entorn

Es constitueix la Taula d'Impuls i
Seguiment del Pla Integral de la Música

L'Associació Catalana d'Interprets de Música Clàssica
(ACIMC) celebra el seu 25è aniversari

LA NOTA

Butlletí de *MUSICAT*

número 17

Associació Professional
de Músics de Catalunya

Joaquim Vayreda, 65, entl. D
17001 Girona
Tel. 972 218 689
Fax 972 223 271
info@musicat.cat
www.musicat.cat

Col·labora
fundació **sgae**

Junta directiva

President Josep Reig
Vicepresident Josep Ramon Prats
Secretari Josep M. Mascarell
Vocals Carles Creixell, Susanna del Saz,
Joan Figueras, Antoni Mas, Albert
Prat i Montserrat Pratdesaba

Gerència

Associació Professional Marga Castañer
Grup de Gestió Anna Franco

Redacció Lluïsa Massó
Maquetació i disseny Iglésies Associats

Dipòsit legal GI-323-2011
Març de 2017

Editorial

PARAULES I FETS

Josep Reig
President de MUSICAT

Si heu anat seguint les informacions, ja sigui a través d'aquest butlletí, de la pàgina web o de les xarxes socials, segurament sabreu que durant l'any passat es va redactar el Pla Integral de la Música. A banda de fer una diagnosi general del sector, el Pla ha permès que totes les entitats participants exposen les nostres necessitats i mancances i que puguem fer propostes per trobar-hi solució. No cal que us digui que, un cop analitzades les mancances que tenim com a sector, la magnitud de la tragèdia és considerable. I les solucions apuntades potser no són fàcils d'aplicar. El que està clar és que hem d'entomar aquest Pla Integral de la Música com una oportunitat per començar a resoldre la problemàtica del sector.

Paral·lelament, diferents ajuntaments han començat a moure fitxa per tal de regular, també, l'activitat musical dels seus municipis modificant les seves normatives que, en molts casos, havien convertit l'activitat musical gairebé en un fet delictiu. No deixa de ser contradictori que la voluntat política de molts ajuntaments de promoure i defensar la cultura en general i la música en particular, xoqui frontalment amb les normatives que el mateix ajuntament ha proposat i aprovat i que el resultat d'aquesta contradicció perjudiqui aquest mateix sector que volen defensar.

I per acabar, el Congrés del Diputats ha admès que es comenci a treballar en un futur Estatut de l'Artista, que també tindrà un apartat específic per al sector de la música.

Sembla que ha arribat el moment de passar de les paraules als fets. Si no posem en pràctica la teoria i no aconseguim fer realitat els plans proposats, correm el risc de caure en la frustració i desànim en el que estem immersos des de fa massa temps. Sóc conscient que, com hem dit moltes vegades, hi ha qüestions normatives difícils de canviar des del mateix sector i hem d'aprofitar la predisposició de l'administració, tant de la Generalitat com de l'estat central, per aconseguir-ho. Segurament tornarem a xocar amb el problema de les competències, però això no ha de servir d'excusa per desistir en l'intent.

Aquesta regulació ha de ser realista, contemplant l'especificitat de la música des del punt de vista cultural, i sense obviar que també és una activitat econòmica.

Hem de ser capaços, entre tots, de crear un marc legal que ordeni, controli i protegeixi el nostre sector. Hem de deixar de mirar-nos el melic i no pensar només en el que ens interessa particularment, sinó en el que cal fer per millorar el sector. S'ha d'acabar d'una vegada amb el "qué hay de lo mío" i començar a pensar en global, perquè només podrem avançar individualment si el sector millora en el seu conjunt.

A veure si d'una vegada aconseguim que els plans es facin realitat i passem de les paraules als fets. Per nosaltres no quedarà.

Pren nota ●●●

Els socis de MUSICAT tenen un 25% de descompte en les entrades de Scaramouche

●●●

Scaramouche és un espectacle musical de gran format que explica una història d'amor, aventures i revolució. Dirigit per Joan Lluís Bozzo amb la música del mestre Albert Guinovart, ja l'han vist més de 82.000 persones.

Si sou socis de MUSICAT, podeu aconseguir un descompte del 25% en el preu de les entrades. L'oferta és per a les funcions de divendres, dissabte nit i diumenge. Per aconseguir el descompte, heu d'entrar al web www.teatrevictoria.com i introduir el codi SCAT.

Recuperar l'IVA de les factures de despeses superiors a 300€

●●●

Com ja sabeu, MUSICAT pot desgravar les despeses justificades amb una factura a nom de la cooperativa, per un concepte que tingui relació amb l'exercici de la professió i que correspongui a l'any en curs.

Per algunes d'aquestes despeses l'import no està limitat. És el cas de les factures de prestació de serveis (comissions de mànagers o representants, creacions de pàgines web, campanyes de publicitat, etc.), lloguers, reparacions o compres no imputables com a patrimoni (roba, publicitat, consumibles, etc.). Aquestes factures es podran desgravar sigui quin sigui l'import. A la secció "Preguntes freqüents" del web www.musicat.cat trobareu detallades les despeses que es poden desgravar.

En canvi, les compres de material professional o d'instruments superiors a 300€, no es poden incloure com a despesa en les factures que emeten les cooperatives Músics de Girona i Músics de Catalunya per les actuacions. Segons la Llei de l'Impost Sobre Societats (Llei 27/2014 de 27 de novembre) aquest material es considera bé patrimonial i, per recuperar-ne l'IVA, cal fer un pla d'amortització que varia segons la vida útil que s'atribueix al tipus de material o bé adquirit.

Si heu de fer una compra superior a 300€, poseu-vos en contacte amb nosaltres per mirar de trobar la millor solució.

Què és el full de dietes i despeses de locomoció?

●●●

La Llei ens permet descomptar a cada factura una quantitat en concepte de dietes i despeses de locomoció, que es dedueixen de la base salarial. Concretament, es descompten 26,67 € en concepte de dietes per dia cotitzat i músic. El kilometratge es calcula a 0,19 € el km. comptant des de Girona fins al lloc de l'actuació, anar i tornar, per cada músic. Això fa que es redueixi l'import de Seguretat Social i IRPF que es calcula sobre aquesta base.

Per poder justificar la deducció de les dietes i les despeses de locomoció de l'any 2016, cal que l'interessat signi el full que certifica que, efectivament, ha tingut aquestes despeses per realitzar les seves actuacions. Aquest full agrupa les dietes i despeses de locomoció de tot l'any i el trobareu al vostre espai de la zona socis al web www.musicat.cat. És indispensable signar aquest full i retornar-lo a MUSICAT per tal de justificar aquestes despeses.

Declaració de plantilla 2017

A principis d'any, les formacions registrades a MUSICAT tenen l'obligació d'omplir la declaració anual de plantilla (article 8è del Contracte de Gestió). En aquest full es relacionen els components que formaran part del grup en la present temporada. Això permet no haver de llistar el nom dels components cada vegada que es demana una factura.

Trobareu la declaració de plantilla 2017 a la secció "documentació" del web www.musicat.cat. Si encara no ho heu fet, us demanem que ens la feu arribar, omplerta i signada per tots els components i pel delegat o representant del grup, el més aviat possible.

Declaracions de repertori

Els músics tenim l'obligació de declarar el repertori que utilitzem en les nostres actuacions per tal de facilitar que els autors puguin cobrar els drets que els corresponen (article 13è del Contracte de Gestió). Per facilitar-ne el compliment, la SGAE i MUSICAT han subscrit un conveni de col·laboració en virtut del qual MUSICAT gestiona les declaracions dels seus associats.

Si no heu declarat mai el repertori, envieu-nos un mail a info@musicat.cat i us farem arribar un quadern de Declaració de Repertori per tal que l'ompliu i ens el torneu. Nosaltres ens encarregarem de fer-lo arribar a la SGAE. Un cop fet això, cada sis mesos, rebreu el quadern de renovació on només haureu de ratllar els temes que heu deixat de fer i afegir els nous.

WANAGIG, una nova aplicació que connecta músics i organitzadors

Wanagig és una aplicació que neix per dinamitzar l'escena musical, posar en contacte músics i organitzadors (sales de concerts, bars/restaurants, entitats públiques o privades), i multiplicar-ne el seu volum de negoci. Redueix el temps de selecció per part dels organitzadors, i ajuda els músics a trobar possibles feines.

Com funciona WANAGIG:

Si ets organitzador i necessites música en directe per al teu concert o esdeveniment:

- Registra't de manera ràpida i publica el teu esdeveniment.
- Escolta cada candidat que es presenta en el seu perfil.
- Xateja i tanca un acord amb ell, en cas que algun encaixi en les teves necessitats.
- Per a organitzadors l'app és sempre gratuïta, sense restriccions.

Ets un músic?

- Crea el perfil de la teva banda
- Comença a rebre notificacions de concerts oberts, segons el teu gènere musical, el teu catxet i la teva localització, o bé utilitza el buscador amb filtres.
- Proposa't per aquells esdeveniments on t'interessi tocar.
- Utilitza la versió gratuïta restringida en ús o bé passa't a la versió Premium.

Wanagig està en fase de test. Si et registres ara tindràs el compte Premium gratuït fins a l'1 de Gener de 2018!

“Quan la música esdevé passió. Els germans Francesc i Joseph Civil”, una biografia-catàleg escrita per Lluís Brugués i Albina Varés

●●●

El musicòleg Lluís Brugués i l'arxivista Albina Varés han dedicat els últims deu anys a escriure un llibre que s'endinsa en la biografia i l'obra dels germans Francesc (1895-1990) i Joseph (1876-1956) Civil i Castellví. El llibre, editat per la Diputació de Girona, es publica coincidint amb la commemoració del 25è aniversari de la mort de Francesc Civil. Els autors no es limiten a traçar dades biogràfiques d'aquests dos músics, sinó que ens presenten, a més, un catàleg exhaustiu de la seva obra compositiva i el seu extens i interessant epistolari i, en el cas de Francesc Civil, també els seus treballs d'investigació musicològica i periodística.

Francesc i Joseph Civil van néixer a Molins de Rei i van adoptar l'ofici del pare, que era músic, compositor i poeta. De ben joves, tots dos es van traslladar a París i van estudiar a la prestigiosa Schola Cantorum, on es formen en l'art de la

música i de les humanitats, en aquella ciutat que des de l'últim terç del segle XIX era el centre del món artístic i fita obligada dels joves seduïts pels nous corrents estètics i d'experimentació, com ara Albéniz, Falla, Déodat de Séverac, Turina, Nin, Guridi i tants altres. Lluís Brugués i Albina Varés entren de ple en el món d'aquesta irrepetible etapa parisenca per esbrinar els passos que hi van seguir Francesc i Joseph, aspirants, com altres catalans, a una formació avançada en el temps.

L'any 1917, mentre que Joseph Civil es va establir a París de manera definitiva, el seu germà Francesc va tornar a Catalunya i es va instal·lar primer a Figueres, on va fer el servei militar i es va casar, i després a Girona, on va ocupar la plaça d'organista a la catedral, que va conservar fins a la seva mort. També va ser el fundador de l'Escola Municipal de Música de la ciutat, que més tard esdevindria el Conservatori Isaac Albéniz. Com a compositor va conrear la música litúrgica, religiosa i civil, així com la música instrumental per a orgue, piano, cambra i orquestra i el gènere sardanistic. El 1988 es va instituir el Concurs Anual de Composició Francesc Civil, com a reconeixement a la seva figura.

Els autors a les escales de la catedral de Girona

D'una banda, aquest llibre fa justícia a la memòria d'aquests dos il·lustres músics, Francesc Civil des de Girona i Joseph Civil des de París, organistes, compositors i professors de música, amb multitud de coincidències identitàries i professionals, però això sí, cadascun amb la seva personalitat polièdrica. De l'altra, fa accessible a tota la comunitat musical, professors, estudiants, orquestres, cantants i instrumentistes, la seva extensa i valuosa obra per tal de difondre-la i posar-la a l'abast de tothom.

L'Associació Catalana d'Intèrprets de Música Clàssica (ACIMC) celebra el seu 25è aniversari

El dia 24 de novembre passat, a les set de la tarda, vam assistir a l'acte de celebració del 25è aniversari de l'Associació Catalana d'Intèrprets de Música Clàssica (ACIMC) que va tenir lloc a la seva seu a la Fabra & Coats de Barcelona.

L'ACIMC va néixer l'any 1991 amb l'objectiu de defensar els interessos professionals dels intèrprets i docents de Catalunya en l'àmbit de la música clàssica, en un moment en què encara no hi havia cap associació representativa del sector.

El president de l'ACIMC, Lluís Rodríguez Salvà, no va poder assistir a l'acte, però va deixar escrit un discurs, que va ser llegit per Tomàs Maxé, on fa un memorial de greuges del sector. Es pregunta, per exemple, com pot ser que no disposem de sales de concert fora dels grans espais públics; que acceptem l'èxode dels nostres millors músics perquè dedicar-se a la interpretació en aquest país no permet condicions laborals dignes; que no hi hagi polítiques de promoció dels nostres millors artistes; que l'elecció de músics la facin les agències i no els gestors artístics; que es paguin honoraris inflats, deu vegades superiors, per un estranger del mateix nivell (o pitjor) que per un nacional; que la part destinada als pressupostos de gestió sigui normalment molt més gran que la de l'activitat artística; que no es compleixin les normatives laborals o fiscals establertes o que les taules de decisió de les administracions, aquelles que decideixen quins espectacles giren o quins joves gaudiran de beques o ajuts, no estiguin formades per músics professionals. Aquestes són només algunes de les qüestions a resoldre. I, per fer-ho, l'ACIMC compta amb la col·laboració d'altres associacions de músics, com MUSICAT, i amb la força que pugui tenir l'Acadèmia Catalana de la Música (ACATAM), de la qual formarà part. També participa activament en el Pla integral de la Música. Segons Rodríguez Salvà "és temps de sinergies, de solucions, de compromisos compartits, de construcció i no d'obstacles". Podeu llegir el discurs sencer al web de l'ACIMC (acimc.cat).

Neix el segell de música clàssica SEED, que aposta pel management i la comunicació d'artistes joves amb clara projecció internacional

●●●

El mes d'octubre passat, els músics del Quartet Gerhard, el violinista Joel Bardolet i el pianista Carles Marigó van presentar el nou segell discogràfic de música clàssica SEED.

Ho van fer al costat de la seva fundadora, la periodista i gestora cultural Rut Martínez i del productor musical de SEED, Santi Bargañó (també fundador del segell de música contemporània Neu Records i cofundador de N Music Production). Segons Martínez, SEED vol ser un paraigua per a artistes que ja es troben en el moment de projecció internacional de les seves carreres i és per això que es va convidar a la presentació el director de l'Institut Ramon Llull, Manuel Forcano. També hi havia el director de l'Auditori Espai Ter de Torroella de Montgrí, Antoni Roviras, equipament que ha acollit l'enregistrament de Joel Bardolet (SEED 002) i que inicia d'aquesta manera una nova etapa com a espai apte per als enregistraments discogràfics.

SEED editarà dos discos més aquesta temporada: el debut com a solista de l'esmentat violinista Joel Bardolet, titulat *Intertwined Paths*, un disc de to marcadament contemporani, i l'àlbum del pianista Carles Marigó, *Moments*, on contraposa els moments musicals de Schubert i Rakhmàninov amb les seves pròpies improvisacions.

L'àlbum *Moments* del pianista Carles Marigó és el tercer disc editat per SEED

Primer simposi Càstor Pérez, havaneres i el seu entorn

●●●

***El 1r simposi Càstor Pérez, havaneres: contextos sonors, gènere i exportació* es va celebrar el passat mes d'octubre a Palafrugell en el marc de la commemoració de la 50a Cantada d'Havaneres de Calella. L'objectiu del simposi era generar i agrupar continguts de caràcter científic en l'àmbit musicològic, així com obrir noves direccions de recerca al camp d'estudi de les havaneres. El resultat de relacionar el coneixement tècnic amb l'experiència -representada per músics, periodistes i dilectants amb punts de vista diversos- va permetre, també, generar una visió completa de la temàtica.**

J. Roig Forrellad. Arxiu Municipal de Palafrugell

La conferència inaugural, "Els cants populars a la Mediterrània: alteritat, espais i narratives", va anar a càrrec de Gianni Ginesi que va sentar les bases per entendre i interpretar les diferents construccions simbòliques que es van creant al voltant de les havaneres en diferents èpoques i contextos. Després hi va haver quatre comunicacions, que van exposar quatre casos concrets: una situació històrica local; la construcció de l'espai idíl·lic de "la taverna"; el cas d'un cant de treball i de reivindicació social, a Múrcia i en una activitat femenina; i, per últim, certes funcions dels símbols de les havaneres i el seu ús en el cinema.

Oriol Oller, des de la recerca local, va situar l'activitat de cantar que va tenir Palafrugell al primer terç del segle XX, moment en què les havaneres van començar a prendre identitat al poble. Sota el títol "Coros i Xantres palafrugellencs: agrupacions corals i solistes de Palafrugell al primer terç del segle XX", Oriol Oller va voler concloure, amb una certa crítica, que a Palafrugell quan es parla d'havaneres es fa molta referència a Cuba; en canvi, es menysté tota l'activitat de cantar local que hi havia en

l'època en què les havaneres van esdevenir una moda a Catalunya.

El musicòleg i director del Museu de la Música de Barcelona, Jaume Ayats, amb la comunicació "Cantar a la taverna", va comparar el que podien ser les tavernes d'un passat amb la idealització que se'n fa en l'actualitat, generada a partir del sentiment de pèrdua i de nostàlgia. Les tavernes eren espais de socialització masculina on es cantaven repertoris que combinaven cançons antigues amb èxits i ritmes de moda que anaven entrant. Segons Ayats, el canvi de model social, provocat per la industrialització, genera una visió negativa de les tavernes en contrast amb la idea de progrés. És així com les tavernes van tancant, i l'activitat de cantar es trasllada a una situació organitzada de cors, amb l'èxit de la proposta de Josep Anselm Clavé. El tall de la Guerra Civil passa a ser el detonant per acabar de trencar amb el model antic.

Després de les diferents comunicacions es va fer una taula rodona, moderada per Francesc Sánchez Carcassés, amb la participació de Jaume Arnella, Núria Balaguer, Josep Bastons, Toni Foixench i Antoni Mas, que van exposar certes inquietuds com ara la preocupació per la transmissió, la necessitat de generar més públic amb propostes atractives i la voluntat de tenir opcions de cantar conjuntament.

A la tarda es va presentar el documental *Calella de Palafrugell i les havaneres: 50 anys després*, realitzat per Joan-Albert Argerich i Gener de la Fundació Ernest Morató. La ponència de cloenda va ser "Les havaneres en el temps de Pep Ventura", a càrrec de la doctora en musicologia Anna Costal. El simposi es va acabar amb una relatoria exposant algunes de les idees principals extretes de cada una de les ponències i exposicions.

La jornada va finalitzar amb el lliurament dels premis "A ritme de 2x4", de la Fundació Ernest Morató, que enguany van guardonar les corals Nit de Juny i Mestre Sirés i el grup Port Bo. Les actuacions dels premiats van cloure la jornada.

Es constitueix la Taula d'Impuls i Seguiment del Pla Integral de la Música

●●●

El passat 30 de novembre, el director de l'ICEC, Xavier Díaz, va convocar una reunió amb representants d'institucions, entitats i associacions per tal de constituir la Taula d'Impuls i Seguiment del Pla Integral de la Música, que es va presentar oficialment el setembre passat a Vic. A la Taula hi són presents les institucions amb competències en matèria cultural i les entitats representatives del sector de la música.

Un cop constituïda, la Taula serà l'encarregada de proposar i aprovar les comissions de seguiment que vetllaran per l'acompliment dels objectius definits en el Pla Integral de la Música, establir-ne les prioritats, vetllar-ne el pressupost si és el cas i proposar les unitats responsables de cada acció.

El director de l'àrea de música de l'ICEC, Albert Bardolet, va recordar els 6 objectius estratègics del Pla Integral i va presentar, a mode de proposta, els objectius operatius que es consideren prioritaris així com les accions a desenvolupar durant el 2017. També es van proposar les comissions de seguiment, que es reuniran de forma regular i retraran comptes del treball realitzat a la Taula:

1. Articulació del sector
2. Formació
3. Desenvolupament de públics
4. Els ajuts del Departament de Cultura
5. Mercats estratègics de música i internacionalització

MUSICAT forma part de la comissió de seguiment 1, Articulació del sector, que ha de definir el marc jurídic i competencial, el règim laboral i fiscal, els drets de propietat intel·lectual i els drets i deures dels professionals i els amateurs del sector.

Un cop definides les accions prioritàries i constituïdes aquestes comissions, en teoria a principis de 2017, es començarà a treballar. La Taula d'Impuls es tornarà a reunir el mes de juliol per fer el seguiment de les comissions i corregir, si cal, alguna de les accions. A finals d'any es reunirà novament per analitzar la feina feta i la que hagi quedat pendent.

La gala dels Premis Enderrock se celebrarà a Girona tres anys més

●●●

El dia 9 de març, la gala dels Premis Enderrock es torna a celebrar a Girona per cinquè any consecutiu. El Grup Enderrock i l'Ajuntament de Girona van anunciar la renovació del conveni per tres anys més. Pel que fa a l'edició d'enguany, destaquen algunes novetats. En primer lloc, el canvi d'emplaçament del Teatre Municipal a l'Auditori,

augmentant així l'aforament disponible fins a 1.200 persones. L'altra novetat important és que els premis de votació popular no es donaran a conèixer fins al mateix dia de la gala.

La votació popular consta de tres rondes. En la primera el públic pot proposar noms a les catorze categories, entre tots els discos i dvd's musicals editats en català durant l'any 2016, de pop-rock, cançó d'autor i folk. D'aquí en surten deu finalistes. En la segona ronda es pot votar entre les deu proposades per cada categoria. D'aquesta votació sortiran els tres finalistes que no sabran si han guanyat fins al moment de la gala, en què es donarà a conèixer el resultat de la tercera ronda de votacions.

Els premis de la crítica, en canvi, ja fa dies que es coneixen. Els guardonats són *Malalts del cel*, de **Sisa** (Millor disc de l'any); *Love of Lesbian* amb l'àlbum *El poeta Halley* (Millor artista de l'any); *Jo competeixo*, de **Manel** (Millor disc pop-rock del 2016); *Càntut*, de **Belda & Sanjosex** (Millor disc de folk 2016); *Chinook Wind*, de **Maika Makovski** (Millor disc en llengua no catalana); *Ós bipolar*, de **Quimi Portet** (Millor disc de cançó d'autor), i *Roba Estesa* amb el seu debut, *Descalces* (Millor grup revelació). També s'ha revelat el Premi Enderrock d'Honor que és per al pianista i compositor **Francesc Burrull**.

Francesc Burrull, Premi Enderrock d'Honor 2017

Els reconeixements a la indústria musical 2017 han estat a les sales **Salamandra** (20 anys) i **Auditori de Girona** (10 anys), a les discogràfiques **Foehn Records** (15 anys) i **Swit Records** (10 anys), a la botiga **Discos Revólver** (25 anys), a les emissions musicals de **Ràdio 4** (40 anys) i **iCat.cat** (10 anys), al canal i promotora **Club Super3** (25 anys) i al **Club de Cultura Tr3sc** (10 anys). També s'ha reconegut a l'**Associació Professional de Representants, Promotors i Mánagers de Catalunya – ARC** (40 anys).

El projecte “Fer de música” presenta les entrevistes realitzades el 2016 a quatre personatges històrics de les cobles-orquestres

...

El Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí continua la seva tasca de recuperació de la memòria oral dels músics de les cobles-orquestres, a través del projecte *Fer de Música*, coordinat pel tenorista **Jordi Molina i per la responsable del Centre de Documentació del Museu de la Mediterània, **Eva Ramió**.**

Al llarg del 2016, el projecte **Fer de Música** ha continuat la seva feina de recuperar la memòria oral dels personatges històrics de les cobles-orquestres del nostre país. Els músics d'aquestes formacions catalanes, nascudes a mitjans segle XIX, han estat testimoni excepcional de la transformació de les festes populars, els canvis en la societat i, en definitiva, espectadors privilegiats del pas de la nostra història. El projecte **Fer de Música**, recupera la

seva veu, les seves vivències i la seva memòria per tal de preservar-les i donar-les a conèixer.

Els músics entrevistats el 2016 han estat: **Jaume Vilà i Figueres** (Cornellà del Llobregat, 1949), instrumentista de tenora; **Jordi Leon i Royo** (Barcelona, 1952), instrumentista de flabiol, compositor i director; **Enric Rigau i Prats** (Cassà del la Selva, 1948), instrumentista de contrabaix i **Antoni Gadea i Reduan** (Figueres 1950), instrumentista de bateria.

El grup d'havaneres Voramar plega

●●●

El Grup d' Havaneres Voramar, fundat l'any 1990 a la Bisbal d'Empordà per alguns dels components del Grup Alba, arriba a port després de 26 temporades consecutives i es dissol. Després de tots aquests anys, s'emporten una motxilla plena d'experiències i deixen un grapat d'actuacions i 7 enregistraments discogràfics.

Durant aquest vint-i-sis anys de trajectòria, el grup d'havaneres Voramar ha forjat un estil i un caràcter propis, fruit d'un acurat treball vocal i instrumental i ha ofert al públic un repertori variat d'havaneres, valsos mariners i sardanes. La seva activitat els ha dut per tota la geografia catalana així com a la resta de l'Estat, amb actuacions a Alacant, Pamplona, Getxo o Vigo. Així mateix, juntament amb colles geganteres, sardanistes i castelleres, han representat Catalunya en diversos països d'Europa com Portugal, Luxemburg,

Alemanya i Itàlia dintre de la Setmana Catalana per a "La promoció turística de Catalunya". El grup d'havaneres Voramar estava format per Toni Mateu (director, veu i acordió), Bernat Riera (veu i guitarra), Gemma Llorà (veu i contralt), Ramon Cullerell (veu i guitarra) i Manel Cullerell (muntatge i so).

Neix La Betty Orquestra

●●●

Després de setze anys tocant amb bases, el Grup Xàkara aposta per la música en directe i posa en marxa La Betty Orquestra, una formació de quintet amb el segell de garantia de música en viu "100% directe", que començarà el seu camí aquesta propera temporada.

Toni Cors és el seu creador i director musical: "Ens ha costat setze anys poder oferir música 100% directe, però crec que hem de seguir per aquest camí. Els músics tenim tendència a queixar-nos de la poca valoració musical que fa el públic, però personalment crec que som nosaltres, els músics, els que hem de començar a donar exemple i

no sucumbir a les comoditats que dona una seqüència o base pregravada".

La Betty Orquestra són Toni Cors (baix, flauta travessera i veu), Carol Lain (veu i percussions), Santi Fontclara (guitarres), Xevi Alquézar (teclats) i Josep Martínez "Pepe" (bateria).

La GIOrquestra celebra el 5è aniversari

El dia 5 de febrer de 2012 la GIOrquestra es va presentar per primera vegada a l'Auditori de Girona. Ara, cinc anys després, al mateix lloc i a la mateixa data, la GIO va celebrar el seu cinquè aniversari amb un concert molt especial que va ser transmès en directe per Catalunya Música, dintre dels actes de celebració del trentè aniversari de l'emissora.

En aquesta ocasió, la GIO va presentar el format de gran orquestra simfònica, integrada per setanta músics, sota la batuta del seu director

Marcel Sabaté. En el programa, la Simfonia n. 5 de Beethoven, l'Obertura 1812 de Txaikovski i l'estrena del poema simfònic "Núria", obra d'encàrrec al pianista i compositor Albert Guinovart – dels padrins de la GIO –, dedicada a la mare dels germans Sabaté que va morir de càncer poc abans que l'orquestra fos una realitat.

Precisament per això, la celebració d'aquest aniversari no es limita al concert, sinó que s'integra en un projecte solidari per a la lluita contra el càncer que inclou una campanya de micromecenatge – a través de la plataforma Verkami – per a l'enregistrament i edició d'un DVD, destinat a recaptar fons per al projecte de recerca del doctor Jordi Frigola de l'Institut d'Investigació Biomèdica de Girona. Si la iniciativa té èxit, com a acció pionera en la música clàssica, el DVD es presentarà a la primavera en actes solidaris organitzats a cinemes.

El concert i el conjunt del projecte solidari es va presentar en roda de premsa el dia 26 de gener al Cellar de Can Roca.

“

L'entrevista

Quim Castelló

Nascut en una família de músics, va entrar per primera vegada al conservatori als set anys i als deu ja va pujar a un escenari amb la banda del seu pare. Des d'aleshores no ha parat de tocar.

Fins als dinou anys va estudiar al Conservatori de Perpinyà amb André Mallau i Serge Lasarevich. Després va entrar a l'ESMUC on va estudiar interpretació en la modalitat de bateria jazz i música moderna. També ha estudiat al Conservatori Codarts de Rotterdam i a la Collective School of Music de Nova York. Com a bateria, els seus referents són Steve Gadd, Quest Love, Vinnie Colaiuta, o Steve Jordan entre d'altres. Li agrada el funk i la black music en general. Alguns dels seus músics preferits són, James Brown, Marvin Gaye, Jill Scott, D'Angelo, Herbie Hancock, Jaco Pastorius, Maceo Parker, Paco de Lucía, Sting, Chaka Khan, Stevie Wonder, Michael Jackson i grups com Weather Report, Head Hunters, Steps Ahead, Parliament, Commodores, Cameo, Earth Wind and Fire o Snarky Puppy.

Des de fa més d'un any viu a NYC, on treballa com a músic freelance i participa en gravacions d'estudi. Actualment forma part de la house band del Cafe Wha, un dels clubs més famosos del Greenwich Village. Aquest Nadal ha estat fent una gira amb un circ i el dia 10 de febrer va tocar al Sunset de Girona amb el seu projecte QC Project. S'ha quedat uns dies a Catalunya mentre tramita el visat d'artista per tornar a marxar als Estats Units i hem aprofitat per parlar amb ell.

”

Parlem una mica de la teva trajectòria. Tinc entès que vas començar molt jove amb el grup del teu pare, Els Màgics.

El meu pare i el meu tiet tocaven amb Els Màgics i de ben petit ja em portaven amb el cotxet als bolos.

Suposo que això m'ha influït, tot i que ells mai no em van imposar res. Vaig ser jo qui va dir que volia fer música i als sis anys em van apuntar al Casino Menestral de Figueres. Quan tenia set anys, m'amagava sota els seients de la furgoneta del grup perquè volia anar amb ells de bolo i als nou ja vaig pujar a l'escenari. Vaig començar tocant la percussió i als deu anys el meu pare em va regalar una trompeta. Em van comprar un vestit, que m'anava molt llarg, i vaig començar a anar sempre amb el grup. Ho feia fatal, però es veu que a la gent li feia molta gràcia. Vaig estar amb Els Màgics onze anys, fins que en vaig tenir vint. Va ser una etapa divertida. Però cap als setze anys els meus interessos i inquietuds musicals varen anar canviant. A més, als Màgic's hi tocava principalment la trompeta, quan el meu instrument sempre ha estat la bateria. Cap als últims anys recordo que el grup tenia un gran volum de feina i se'm feia complicat compaginar-ho amb l'ESMUC i amb altres projectes que em venia de gust fer. Així que al final ho vaig deixar i el grup es va dissoldre. Un temps més tard vaig entrar com a bateria a un altre grup de versions de Girona que es diu Radiohits.

Mentrestant anaves estudiant?

Sí, als catorze anys vaig entrar al Conservatori de Perpinyà a estudiar bateria i trompeta. Als dinou vaig aconseguir una plaça a l'ESMUC. El tercer any d'ESMUC vaig fer un Erasmus de sis mesos a Rotterdam, que va ser una experiència molt productiva, tant des del punt de vista personal com musical. Rotterdam és una ciutat que potser no té una escena musical com la de grans capitals,

però sí que té un conservatori que està molt bé. Van ser sis mesos tancat, estudiant molt i, en aquest sentit, va ser molt positiu.

I després vas tornar a acabar els estudis a Barcelona

Sí. Però l'últim any d'ESMUC ja vaig fer més coses. Vaig donar classes i també vaig fer bastants bolos per Barcelona. Vaig tocar amb en Joan Díaz i en Pep Cucurella, i també vaig estar fent força substitucions de teatre musical. Vam posar en marxa una banda de tribut a Michael Jackson, *I Want U Back*, amb Miki Santamaria, Adri González, DaBeat Martínez, i Dani HDZ. També vaig estar gravant el disc del pianista Toni Martín a Music Lan i vaig treballar en el meu projecte de final de grau, *QC Project*. Això abans de marxar a Nova York.

El teu projecte, QC Project, ha tingut continuïtat?

Bé, no és fàcil tirar endavant un projecte pràcticament instrumental a casa nostra perquè el mercat és reduït. Sobretot si no fas el que funciona aquí: rumba, ska o un jazz "tradicional", això sí, en català! En aquell moment vaig intentar moure'l una mica i encara vam fer alguns bolos, però també tenia la idea de marxar a Nova York. Fa poc vam fer un concert al Sunset i la veritat és que cada cop que toquem junts és una trempera. És una pena que no hi hagi més bandes d'aquest estil a casa nostra.

Com és que vas marxar a Nova York?

Hi havia estat un parell de vegades, només una setmana, i per mi era com un somni viure-hi. És una ciutat que m'encanta i em dona molta energia. Hi ha una vida musical increïble. Cada dia tens moltíssims concerts i boníssims. Es respira música per tot arreu. La gent balla i canta al metro. Musicalment, és la ciutat. O sigui que, un cop vaig acabar l'ESMUC i veient com estaven les coses aquí, vaig buscar la manera de marxar. Tinc molts amics a Barcelona que toquen increïblement bé i no poden viure de fer bolos. És molt difícil i frustrant. S'han de fer classes, s'han de fer mil coses... Aleshores vaig fer audicions per aconseguir una beca de l'AIE i em van concedir la beca Tete Montoliu per anar a estudiar a la Collective School of Music de Nova York. Era un curs de tres mesos, però jo el vaig allargar a sis i vaig acabar quedant-m'hi vuit mesos – bé, vaig fer el hippie per quedar-m'hi el màxim temps possible pel visat -. Vaig marxar a Nova York l'octubre del 2015 i vaig estudiar a la Collective fins al maig de 2016. Vaig escollir un Custom Program que em permetia triar professors i horaris i va estar molt bé perquè ja hi vaig anar amb la mentalitat de viure l'ambient musical de la ciutat, tocar i enriquir-me tant com pogués de l'escena de Nova York. Em passava les nits anant a jams per conèixer la gent, intentar fer contactes i per tocar tant com pogués amb ells. Al principi vaig estar tocant bastant al metro, que també curteix bastant, la veritat. Portava molt de temps estudiant i necessitava tocar. En el nostre país passes molt de temps estudiant, tancat amb el teu instrument, però tinc la percepció que s'estudia molt i es toca poc. Allà la gent toca a qualsevol lloc.

Com vas arribar a tocar a la house band del Cafe Wha?

Com t'he dit, quan vaig arribar anava molt a les jams i a veure concerts. Cada nit tens concerts increïbles i com més s'aprèn és veient tocar els grans. Estava estudiant a la Collective i m'anaven sortint concerts i algunes gravacions, perquè la gent et coneix de veure't a les jams i et demanen el contacte. En una gravació vaig coincidir amb un baixista molt bo, per mi un dels millors de la

Fotografia de Ian Ruas

ciutat, que es diu Christopher Li'nard Jackson. Recordo que vam tenir molt bona onda tocant. L'endemà em va trucar per dir-me que el bateria de la seva banda (Dean James, una "bèstia parda") no hi podia anar i em va preguntar si podia fer dos bolos, al Cafe Wha i al Groove Cafe aquella mateixa nit. I va ser gràcies a aquests dos bolos que em van veure els amos i el director musical del Cafe Wha i, al cap d'uns dies, em van enviar un mail dient que m'havien vist tocant al seu club i que necessitaven un bateria per la house band, de dimecres a diumenge. Es tracta d'una banda de covers de funk, r'n'b, rock i tenen més d'un músic per cada instrument: dos bateries, dos baixistes, etc. Perquè cinc dies seguits fent bolos de cinc hores és "canyero"... Tinc uns dies atribuïts a la setmana, però tot és de paraula. Així funciona a la "big city, hippilandia!". A més a NYC si no hi ets no és cap problema perquè hi ha vint músics millors que tu esperant a la porta per fer aquella feina, allà ningú és imprescindible. De fet, cada vegada que marxo i passo un temps fora estic una mica espantat, hi ha molts negres que em donen mil voltes. Els bateries que toquen al Village venen de tocar gospel a l'església i són els millors del món tocant aquests gèneres. Un dels meus substituïts habituals al Wha és en Nathaniel Townsley, bateria d'Alejandro Sanz, entre d'altres.

Quin problema tenim aquí amb la música?

El problema és que hi ha poc mercat i molts músics. A Barcelona mateix, hi ha una saturació de músics. La majoria de músics d'Espanya són a Barcelona o a Madrid. El resultat és que hi ha massa músics i poca feina, perquè hi ha poques sales que programin concerts cada setmana. Tot

i que jo crec que el problema és la cultura: si no hi ha sales és perquè la gent no les necessita. El que veig a Nova York és que si hi ha un bar amb una banda tocant i un bar amb un dj o sense música, la gent prefereix pagar 15 o 20 dòlars i anar al bar on hi ha la banda de rock, de funk o de jazz a "vibrar", ballar o cantar. La gent ho necessita perquè forma part de la seva cultura.

Allà hi ha més cultura musical?

Si, és clar. La comunitat negra, per exemple, tenen l'església: allà veus els nens amb tres anys cantant i ballant, com els cubans o la comunitat gitana. Ho viuen des de petits i necessiten la música. La música forma part del seu dia a dia, la música és imprescindible. Però fins i tot l'americà blanc, en general, té molta més cultura musical que l'europeu, crec. Allà la música és quelcom molt més natural i no només s'ensenya a les escoles, s'aprèn tant a casa, com al carrer o a la ràdio. Entres a una botiga i escoltes James Brown o Marvin Gaye, per exemple. Hi ha molts programes de ràdio i de tele amb música en directe. En canvi aquí, quan vaig arribar i vaig posar la ràdio, sonava un reggaeton; vaig canviar d'emissora i en sonava un altre. Ja som al cap del carrer. Tot això fa el nivell musical d'un país i bàsicament per això a mi m'agrada tant ser allà. Només baixar de l'avió ja ho notes.

És millor el seu sistema d'ensenyament musical?

Tot és més natural. Aquí tenim unes eines, i encara gràcies que les tenim, però aprendre la música a les escoles jo no crec que sigui el millor sistema. Aprendre música hauria de ser molt més natural, com aprendre a parlar, que ho fem amb els pares i la família de petits. Pels cubans, els africans o els negres dels Estats Units és així. Ho aprenen de forma natural. L'escola ens quadricula molt. És cert que estem ben educats i que per algunes coses Europa està molt bé, però crec que per altres coses, com és el cas de la música, és millor estar més desinhibit perquè tot flueix millor. Quan sóc allà me n'adono que per ells la música és com parlar, és

com la seva llengua materna. Veus que, quan estan tocant, ho viuen i ho senten molt intensament. No estic massa d'acord amb la manera com s'ensenya aquí als conservatoris en general.

I tu com ho faries?

Buf... d'entrada crec que la música es comparteix, més que no s'ensenya. Però bé, si jo hagués d'ensenyar al meu fill - que no tinc (riu) - no li donaria cap partitura. Aprendre a llegir és una eina més un cop saps música, però la música és al cap i al cor i passa per les orelles, *that's it*. I aprendre amb un full fa que de vegades no funcioni. No funcioni el tempo, no funcioni res, no sigui musical. Senzillament perquè estàs intentant reproduir una cosa que és en un paper, no és música i la teva concentració estarà en el paper en comptes d'estar en la música. Per això, hi ha músics cecs molt bons. Els negres, en general, tenen molt poca lectura. D'altra banda, quan no llegeixes desenvolupes molt la memòria musical. Jo estava molt acostumat a llegir, a treballar amb partitures. Quan havia d'anar de bolo i tenia vint temes nous, me'ls transcrivia tots, em feia les partitures i en el bolo llegia. Quan vaig arribar a Nova York, em trucaven per un bolo d'un dia per l'altre o el mateix dia i quan preguntava quins eren els temes, la resposta era "no sé, ja ho veurem, toquem funk" i com a molt em passaven una llista d'spotify dels 700 temes que més els agradaven. Un

cop allà, ni ells mateixos saben com començarem o com acabarem un tema. És: "vine, obre les orelles i toca". El resultat és que he estat un any sense llegir res. Al principi em costava. A més, no entenia els codis en anglès entre ells, la manera d'empalmar els temes i seguia com podia. Però en aquest any he desenvolupat molt la intuïció i l'orella, i he agilitzat moltíssim la memòria musical. Escoltar un tema dues vegades i poder-lo tocar és com llegir a vista, es treballa. I ara per mi és molt més interessant treballar això perquè crec que és el que et fa ser més musical tocant.

Quins aspectes diries que són importants per ser un bon músic?

El ritme és el més important, amb molta diferència. I després, connectar amb la música i escoltar. A Europa, en general, trobo que se li dona poca importància al ritme. Molta gent creu que el pes del ritme recau únicament en la secció rítmica o en els instruments de percussió, i això no és així. El ritme és el factor més important per qualsevol instrumentista: tothom que toca o canta, sigui l'estil que sigui, està reproduint un ritme. Molts cantants amb els que he treballat als Estats Units, especialment negres, són capaços de conduir i de moure, rítmicament, tota una base rítmica gràcies a la precisió de la seva subdivisió. Ells ho tenen molt clar i és realment impressionant. Es nota molt com a oient i sobretot com a músic.

El ritme és el factor més important per qualsevol instrumentista: tothom que toca o canta, sigui l'estil que sigui, està reproduint un ritme

I una altra cosa essencial és tocar per la música i deixar l'ego a casa. No és fàcil, sovint toquem massa per lluir-nos i poc per la música, especialment quan som joves. I realment és genial quan tota la banda s'oblida de l'ego personal, es connecta i s'escolta. Això passa només quan toques per la música, i toques el que demana la música. En el meu cas ho noto molt amb els baixistes, el dia que estem ben compenetrats, escoltant-nos i respectant-nos. Compactes molt més. Això és més fàcil quan tens una banda que ja coneixes, però quan cada nit toques amb músics diferents és més difícil, i moltes vegades cadascú vol marcar la seva empremta i fàcilment es corre el risc de tocar massa. Quan escoltes els grans, Steve Jordan, Steve Gadd o Questlove, te n'adones del que és la classe: tocar per la música, groove, senzill; tocar només les notes que cal tocar i prou. I això és el més difícil.

I això no s'estudia a l'escola?

Jo crec que això s'aprèn tocant i escoltant molta

música. El problema d'aquí és que la gent jove, en general, té poques oportunitats de tocar. Molta gent acaba el superior i ha fet molt pocs bolos a la seva vida. És realment un problema i una llàstima. Perquè entenc que si dediques tant temps i esforç a estudiar un instrument és perquè estimes la música i necessites tocar.

Bé, la culpa d'això suposo que és social, però també de com està muntat el mercat. A Catalunya, per exemple, hem creat el gran negoci de l'educació musical, ens hem relaxat una mica amb les escoles de música i hem descuidat totalment el "live". I els músics també en som una mica culpables, tot s'ha de dir. De vegades noto una mica de mandra a casa nostra. Òbviament no es pot generalitzar, però algun cop que he tornat de NY amb la motivació de tocar i he trucat a gent per quedar per tocar o per fer algun bolo, la resposta és una mica tèbia: "Òstia que guai, però clar... és que vaig molt liat, deixam que ho miri, m'hauria de mirar molts temes, i on seria... I quant paguen?". Allà a NY li dius a algú per tocar i és: "Yeah man! Toquem ara mateix: vens al meu local, anem a tocar al metro?". La qüestió és tocar. Sempre hi ha força predisposició, fins i tot amb la gent més bona. Molta gent es passa el dia tocant i a la nit, bolo.

El problema d'aquí és que la gent jove, en general, té poques oportunitats de tocar

Aquí les sales tenen moltes dificultats per programar. Allà és més fàcil?

Amb el sistema espanyol s'estan carregant la cultura. A NY no funciona així. Als clubs de jazz la gent paga una entrada – generalment a preus populars, entre 10 i 15 dòlars - Però les sessions comencen a les 8 del vespre, o abans, i fins a les 3 del matí. Es fan tres sets, això vol dir que omplen tres vegades. Si et vols quedar al següent set, has de tornar a pagar. També fan diners amb l'alcohol, que és molt car, i en molts locals també serveixen menjar. No hi ha problemes amb la normativa i en general no hi ha inspeccions. El govern reconeix la importància de tots aquests clubs per a la cultura del país i ho respecta. El que passa aquí és vergonyós.

Et fan contracte?

Bé, normalment per tocar als bars musicals no es fan contractes. Senzillament, si tens un projecte contactes per mail amb el programador de la sala, que sempre et contesta. Si els interessa, et proposen una data i si no, t'ho diuen. Una altra cosa seria anar a fer un concert al Lincoln Center, al Carnegie Hall, o a qualsevol d'aquestes sales potents, on segur que et fan contracte i les coses es fan bé. El que no trobo normal és que a Catalunya els petits locals que volen programar hagin d'estar sempre patint per si hi ha una inspecció o per la denúncia dels veïns. És un desastre. Potser que ens plantegegéssim no fer tanta normativa i donar més facilitats per tocar. Especialment amb els salaris que s'estan pagant. En aquest sentit, a la resta d'Europa igual ho tenen un pèl millor. A països com Holanda o Dinamarca tens més facilitats per tocar.

A les sales on sols tocar es cobra més que aquí?

Una mica més que aquí sí, però tampoc és molt si ho compares amb el nivell de vida d'allà. Una cosa bona de la ciutat però és que la gent està molt acostumada a deixar propines per tot. Hi ha molts concerts gratuïts en què el músic passa una caixeta, cosa que aquí seria bastant impensable i, a més, no seria gaire ben vist. Però els americans amb això del "business" ho tenen molt clar. Jo he fet bolos d'aquests i hem arribat a cobrar 300\$ per músic només de les propines.

No hi ha problemes de soroll?

Allà no. I mira que a Nova York no s'acostuma a tocar fluix precisament... Però els americans amb això no tenen tantes manies i són més tolerants. Forma part de la cultura de la ciutat i la gent ja no es queixa. Si llogues un pis a sobre d'un club ja saps el que hi ha, és el teu problema. A més, molta gent toca música a casa. Amb això són molt diferents.

A Nova York pots viure de la música?

Jo sí. Tot i que la gent d'allà també diu que ha baixat el volum de feina en comparació a uns vint

anys enrere, però hi ha moltíssimes possibilitats de guanyar-se la vida tocant. En el meu cas estic tocant tres dies al Cafe Wha i també faig bolos amb altres bandes, en total uns quatre o cinc concerts setmanals. Abans d'entrar al Cafe Wha vaig estar a la house band del Señor Frogs, a Times Square. Molts locals ofereixen música en directe i això em permet viure únicament de tocar, pagar-me l'allotjament, que no és barat, el café americà de mig litre i els "slice" de pizza. La ciutat és molt cara i com tot músic porto una vida modesta, però la veritat és que tampoc m'he d'estar de res i em puc mantenir bé econòmicament només amb els concerts i alguna gravació. I allà, si et consolides i t'ho muntas una mica bé, crec que realment pots fer diners amb la música, bàsicament perquè el mercat és molt gran. Tocant en esdeveniments privats o fent gires, per exemple, es fan bastants diners. Però per mi el millor de ser allà és poder tocar amb músics de moltíssim talent i aprendre d'ells.

El millor de ser allà és poder tocar amb músics de moltíssim talent i aprendre d'ells

Has tingut ocasió de tocar amb gent coneguda?

Bé, a les jams coincideixes amb famosos bàsicament perquè viuen allà i també volen tocar. He coincidit varies vegades amb Cory Henry, Robert Glasper o Pedrito Martinez, entre d'altres. Però el millor per mi és poder treballar al Village, on sempre anava a veure els músics de gospel, funk i r'n'b que més admiro. Tocant en aquests clubs comparteixo escenari amb Cheryl "Pepsi" Riley, Kimberly Davis (cantant de Chic), Miles Robertson (director musical d'Adele i d'Alicia Keys), Leonad Asthmaflow (baixista de The Roots), Ron Grant, Kennedy, Mike Davis i molts altres, més o menys coneguts, però amb un gran talent i sobretot molta energia. Mola perquè al final tots ens coneixem i hi ha com una "sub-vida" bohèmia, underground, nocturna, que brama. Moltes vegades és com estar revivint la història de la música o estar en una pel·li d'aquestes mítiques. El mateix Prince, el mes abans de morir, va estar al Groove Café escoltant la banda que hi havia

Fotografia de Ian Ruas

aquella nit tocant i els va donar les gràcies per la seva feina i per mantenir viu l'esperit del funk. Per mi ha estat una sort poder entrar en aquest circuit. Només pel sol fet de ser allà entre ells i del que he pogut viure i aprendre fins al moment, ja ha valgut la pena tota aquesta experiència.

Prince, el mes abans de morir, va estar al Groove Café escoltant la banda que hi havia aquella nit tocant i els va donar les gràcies per la seva feina i per mantenir viu l'esperit del funk

Es fa poc funk a Catalunya?

A Barcelona tot és jazz, el funk és jazz, el soul és jazz, l'ska és jazz... i al final tothom toca "jazz way". Això suposo que és perquè tots aprenem a les mateixes escoles, on naturalment passem pel jazz. A NY hi ha molta tradició de jazz, però també de funk, de rock'n'roll, de r'n'b i fins i tot de pop. La gent té molta cultura del funk "old school", de bandes mítiques com Cameo, Ohio Players, The Time, Parliament, Funkadelic, The Gap Band, entre d'altres, i coneixen de memòria gairebé tots els temes de Chaka Khan, Stevie Wonder, Michael Jackson, Marvin Gaye, Al Green, Rick James o James Brown. La gent que toca funk, toca funk! I sona a funk, molt contundent. Jo, tot i no ser gens *jazzero* – crec - quan vaig arribar allà també tocava massa "jazz way" i vaig haver de canviar el xip i anar a veure altres bateries per captar el groove i sobretot el so.

A Barcelona tot és jazz, el funk és jazz, el soul és jazz, l'ska és jazz... i al final tothom toca "jazz way"

T'has sentit discriminat pel fet de ser blanc i tocar música negra?

A Amèrica hi ha molt de racisme de tot tipus i es nota bastant en tot, i també en la música. A mi m'agrada el funk i m'he mogut molt entre els negres. Al Cafe Wha, per exemple, no hi ha hagut mai un bateria blanc i als bars del Village la majoria de músics, sobretot bateries i cantants, són negres. D'entrada, que no siguis negre i estiguis tocant la seva música no els agrada massa. Al principi, quan anava a les jams, sentia les mirades clavades. Després, quan et coneixen, si tens bon rotllo i els agrada no hi ha problema.

Quins projectes tens? Et quedaràs a NY?

Si puc, miraré de quedar-m'hi una temporada més. Allà estic aprenent molt i hi ha moltes oportunitats, passen coses potents i el mercat és enorme, però a la llarga no descarto tornar. També m'agrada ser aquí

A NY faig quatre o cinc bolos a la setmana i aquí això, ara mateix, és impossible

i tocar amb la gent d'aquí. A Catalunya hi ha músics molt bons i hi tinc els meus amics. A més, s'hi menja molt bé. Però allà faig quatre o cinc bolos a la setmana i aquí això, ara mateix, és impossible.

Lluïsa Massó

El Sindicat d'Orquestres de Girona

Per saber on anem cal saber d'on venim. Creiem que aquest és un bon lema i per això hem volgut fer una mirada enrere per tal de conèixer els nostres orígens, ara que fa justament cent anys de la creació del primer sindicat de músics a les comarques gironines.

El Sindicat de Figueres

El primer sindicat de les comarques gironines es va fundar a Figueres l'any 1917, amb el nom de **Sindicat Musical de la Província de Girona**. A l'assemblea de constitució hi van assistir uns 60 músics i uns quants representants d'orquestres de fora. També es van rebre adhesions de 15 o 20 orquestres i moltes d'individuals. L'assemblea va aprovar el reglament general i va acordar imprimir-lo i repartir-lo a tota la professió. Dos mesos més tard es va elegir la primera Junta de Govern formada per Lluís Bonaterra, Ramon Basil, Emili Pallissera, Jaume Turias, Pere Teixidor, Agustí Lloret, Josep Cirilo, Ramon Bassagañas i Enric Corbera. La quota d'entrada es fixa en 3 pessetes i la mensual en 50 cèntims.

Els objectius del sindicat per als músics individuals eren:

- reglamentar el sou de la professió
- regular els assajos als teatres abans de l'arribada de les companyies
- reglamentar les hores de treball
- fixar un augment de retribucions

- donar seguretat de cobrar
- donar facilitat per trobar feina, i tot el que condueixi a la dignificació moral i material dels que formin part del sindicat.

Pel que fa al col·lectiu d'orquestres, a més d'aquests objectius es vol aconseguir:

- donar dret a vuit hores, com a mínim, de descans per dormir
- donar dret a dues hores, com a mínim, de descans en els àpats
- acabar els balls a les 2 de la matinada a l'hivern i a les 3 a l'estiu
- només fer passada el primer dia de les festes majors
- garantia de ser tractats amb el respecte i cortesia merescuts i qualsevol altre avantatge que sigui convenient.

Pel fet d'haver-se fundat a Figueres, aquest sindicat no va arribar a tenir el reconeixement de la capital de la província. De totes les adhesions rebudes, provinents de poblacions de totes les comarques, no n'hi va haver cap de Girona, exceptuant la d'uns quants components de la cobla L'Art Gironí, a títol individual.

El Sindicat d'Orquestres de la Província de Girona

Al cap de tres anys de la seva fundació, el sindicat fundat a Figueres no havia convençut la professió, i encara menys els músics de Girona capital, que mai no hi havien donat suport perquè el consideraven localista i també perquè no s'havia inclòs cap músic gironí a la junta. Això va fer que l'acció del sindicat quedés reduïda a l'àmbit figuerenc i que els músics de les altres comarques no s'hi sentissin representats ni tampoc protegits.

En aquest context, l'any 1920 es va constituir a Girona el **Sindicat d'Orquestres**. Els seus objectius, molt menys explícits que els del sindicat de Figueres, es poden resumir en dos punts:

- respecte i consideració als mèrits i aptituds dels músics
- reconeixement dels drets professionals dels músics

El sindicat es defineix com un "sindicat obrer" i queda formalment constituït el dia 21 de febrer de 1920, amb 492 socis fundadors.

La junta provisional, elegida per aclamació, queda formada per: Vicenç Bou, president; Albert Martí, vicepresident; Pere Arpa, tesorero; Josep Blanch, Josep Molins, Joan Grau i Joaquim Torrent, vocals i Joaquim Vidal, secretari (aquest amb un sou de 50 pessetes mensuals). Aquesta junta no serà en part renovada fins al 1925.

L'any 1924 el sindicat s'adhereix a la **Federació de Sindicats Musicals de Catalunya**. Aquesta decisió va provocar controvèrsia perquè la normativa de la federació xocava amb alguns aspectes del reglament gironí i el sindicat tenia por de perdre autonomia. Finalment, les dues entitats van arribar a un acord segons el qual cadascuna mantenia la seva personalitat i quedaven emparats els seus drets morals i materials.

El reglament

De seguida es va redactar un reglament que regulava la relació dels socis amb el sindicat i establia les condicions de treball fins al més mínim detall. Tot estava reglamentat: els horaris d'actuació, la feina concreta a fer en cada tipus de contracte, els preus marcats per a cada orquestra segons la seva categoria i horari, les hores de descans entre les feines i, fins i tot, les hores de dormir, que havien de ser vuit. La Junta s'encarregava que es complissin les normes sota pena de multa, que tant podia ser per als músics com per a les entitats que els contractaven.

Segons es desprèn de les actes d'aquells anys, els problemes del sindicat se centraven sobretot en els conflictes i denúncies entre els mateixos músics i orquestres, com a conseqüència d'haver elaborat un reglament i uns estatuts massa precisos i rígids. Això feia que es modifiquessin constantment, cosa que provocava malestar entre la professió.

Un altre motiu de lluita va ser la irrupció de la música mecànica. El setembre de 1929 es va celebrar a Barcelona el Congrés de la Federació Musical Espanyola, on hi va haver una forta polèmica arran de la crisi provocada per la proliferació de la música mecànica. L'any següent, el Sindicat Musical de Catalunya va emetre un comunicat on explica les gestions realitzades per tal d'obtenir dels poders públics mesures per pal·liar la crítica situació del professorat musical a conseqüència de la invasió de la música mecànica. El sindicat de Girona va demanar al soci honorari Albert de Quintana, aleshores diputat a Corts, que intercedís davant del ministre de Treball per reconduir la crisi.

La Secció Mutual

Una de les prioritats del sindicat era que els músics disposessin d'algun sistema d'assegurança. Per això, una de les primeres

decisions que va prendre la junta va ser la contractació amb la companyia La Preservatrice d'una pòlissa d'incapacitació i retirar per a la vellesa, així com de socors en cas de defunció.

S'ha de dir que, des de la fundació del sindicat, els músics organitzen actes i festivals benèfics per subvenir a les despeses de sinistres i desgràcies de tota mena, o bé als subsidis de vellesa dels músics, demostrant així una gran solidaritat entre ells.

De fet, la principal motivació que va empènyer aquells músics a crear un sindicat era el desempar total en què es trobava la professió en cas de malaltia, incapacitació o en la jubilació. Aquesta va ser la primera reivindicació sindical. Però era difícil d'obtenir perquè l'Estat no considerava que els músics fossin obrers, ja que no cobraven un sou fix. Veient que la lluita anava per llarg, el sindicat es va proposar crear paral·lelament una mútua per a ús exclusiu dels músics.

El 1921 es funda, dins del mateix sindicat, la Secció Mutual de Professors Músics i l'octubre de 1922 ja es paguen els primers subsidis de malaltia. Durant el 1925 s'aprova, amb caràcter provisional i preventiu, la pensió de vellesa i un nou reglament, on queda establert oficialment el subsidi o pensió de jubilació. Per fer front a aquestes despeses, els associats paguen un impost directe de l'1% sobre l'import del treball, a banda de les donacions i aportacions voluntàries que rep el sindicat.

El carnet de soci

Quan un músic entrava a formar part del sindicat, aquest li lliurava un carnet de soci que l'identificava com a tal. El carnet era un petit quadern de 9 x 14 cm folrat de cuir. A la portada es llegeix "Sindicat Musical de la Província de Girona". A l'interior, hi ha una foto del músic, el nom, el número de soci i l'instrument que toca. El carnet també inclou els estatuts del Sindicat, per tal que el soci tingui sempre presents els seus drets i obligacions.

El Butlletí del Sindicat

Un cop constituït el sindicat, en la primera reunió de la junta, celebrada el 21 de febrer de 1920, aquesta considera necessari editar un butlletí periòdic, com a mitjà de comunicació amb els associats. S'hi publiquen els acords presos i els estats de comptes. També hi ha una secció de notícies i s'hi pot llegir la llista de les orquestres de les comarques gironines amb els seus components. En tot cas, dona una informació detalladíssima de l'activitat del sindicat.

El butlletí es va publicar fins al 1936. A partir del març de 1934, passa a anomenar-se Butlletí del Sindicat Musical de la Província de Girona. Els anys de la dictadura de Primo de Rivera, des del març de 1925 fins al març de 1932, s'edita en castellà. La seva periodicitat és irregular i ens el darrers anys sembla que és anual. El nombre de pàgines i el format coincideixen curiosament amb els del butlletí La Nota, que teniu a les mans: 21,5 x 15,5 cm. i 30 pàgines.

Així comença el primer número del Butlletí del Sindicat d'Orquestres de la Província de Girona, que es va publicar l'agost de 1920:

Companyes:

En el pensament de tots vosaltres, sens dubte, encara hi és latent la precària situació que esdevenia per conseqüència de la transformació comercial i social ocorreguda en aquests últims anys, i de la que no podíem compensar-nos amb el nostre treball professional degut a la manca d'unitat que entre nosaltres venia imperant. Aquest estat de coses ens obligava a competir-nos mútuament acceptant contractes del tot contràries als nostres interessos, davant la temença de passar privacions en cas de fallar-nos aquelles contractes que en aitals moments enteníem salvadores per aliviar la nostra situació; quan el que amb això logràvem era solsament perjudicar-nos en benefici d'aquells que, indiferents als nostres interessos els importava poc ni molt dels nostres drets i necessitats.

Tots sabeu que per sostreure'ns d'aquestes competències, que sens dubte ens hagueren portat a nostra mútua destrucció, un bon aplec de companyes llançaren un dia la idea d'unir-nos com un sol home per a la defensa comú de nostres interessos i, despullant-nos de tot egoïsme i ambició, constituir un Sindicat, a l'únic fi de fer respectar nostres justes aspiracions: lo que, amb la bona voluntat de tots, hem arribat a realitzar.

Lèxite que d'això hem obtingut és de tots nosaltres ben vist i palpat, logrant dues coses: el respecte i consideració als nostres mèrits i aptituds, i el reconeixement dels nostres drets professionals.

La junta

El Sindicat d'Orquestres de la Província de Girona va desaparèixer amb l'esclat de la guerra civil. El 1940 es va fundar a Espanya el Sindicato Nacional del Espectáculo (SNE), també anomenat Sindicato Vertical, que va ser l'únic sindicat de l'Estat durant tot el període franquista. Tots els artistes, sense excepció, havien de passar un examen per obtenir un carnet, sense el qual no podien treballar. Després de la mort del dictador, el 1977, es va fundar el Sindicato Provincial de Músicos Españoles (SPME), que encara existeix avui, tot i que té molt poca activitat. Malauradament, aquesta entitat va heretar el model centralista dels seus predecessors, cosa que va propiciar que els músics gironins no s'hi sentissin representats i busquessin una solució alternativa per defensar els seus interessos. Així, el 1995 va néixer l'Associació Professional de Músics de Catalunya MUSICAT i les cooperatives Músics de Girona i Músics de Catalunya, una solució que ha acabat sent adoptada a molts llocs de la resta de l'Estat. N'hi diuen "el modelo catalán".

Font:

La música a la ciutat de Girona (1888-1985)-
Tesi doctoral de Lluís Brugués. Universitat de
Girona, 1988

Butlletí del Sindicat d'Orquestres de la Província
de Girona

Han donat la nota ●●●

Marc Timón

●●●

Ha guanyat el 10è Premi Mestre Conrad Saló de Composició de Sardanes per a Cobla i ho ha fet per partida doble. El jurat format per Josep Cassú, Francesc Cassú, Marcel Sabater, Xavi Molina i Eduard Prats va atorgar el primer premi a la seva sardana "Nostàlgies". Però Marc Timón també va guanyar el premi popular, que s'escull per votació de tots els assistents, amb la sardana "Amor d'àvies". L'acte de cloenda d'aquesta 10ª edició va tenir lloc al teatre El Mundial de La Bisbal d'Empordà. Les cobles La Principal de La Bisbal, Bisbal Jove i la Cobla de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló van interpretar les sardanes finalistes.

Mambo Jambo

●●●

Han estat escollits per representar Espanya al 7è European Blues Challenge, que tindrà lloc a la ciutat danesa de Horsens els dies 7 i 8 d'abril de 2017. El grup barceloní ha estat escollit pel Consell d'Assessors de l'EBC, format per experts en blues de tot l'estat espanyol, que va emetre els seus vots entre els dies 10 i 20 d'octubre de 2016. Les formacions musicals de blues espanyoles interessades a ser candidates a concursar al'EBC han de consultar les bases i complir una sèrie de requisits, així com adquirir uns compromisos en cas de ser seleccionats.

Josep Pérez Abuyé

●●●

Ha rebut el premi Máximo Orgullo Hispano. El gironí Josep Pérez Abuyé, conegut com "el charro catalán", va rebre el guardó "Máximo Orgullo Hispano" al consolat de Mèxic a Barcelona. El guardó l'han rebut artistes de la talla de Camilo Sesto, Julio Iglesias, Luis Miguel, Juan Gabriel, i d'altres. Per primera vegada els representants de la International Associated Press of Las Vegas, que atorga el premi, es van traslladar fora del seu estat per lliurar-lo.

La sala Jamboree

●●●

El passat 24 de novembre, la sala Jamboree de Barcelona va celebrar el seu concert número 25.000 i ho va aprofitar per reivindicar el seu llegat al llarg de 56 anys. D'una banda, amb l'exposició "Negra i Reial", organitzada per la Fundació SETBA, que recrea la memòria del Jamboree, amb obres de Quico Estivill, Jordi Isern, Andrea Torres, Pedro García Villegas, Manel Rubiales i José Miguel Morales, fotos inèdites de César Malet i cartells i objectes d'arxiu de l'històric club de la Plaça Reial. A la nit, en dues sessions com és habitual, es va estrenar l'espectacle "Una vegada, al Jamboree...!!!", amb l'actor Quim Lecina i l'acompanyament musical del Brownie Jazz Septet amb el qual es va arribar a la mítica xifra de 25.000 concerts. L'espectacle es basa en una de les històries que recull el llibre *El cas Jamboree. Eterna glòria* (2012), de Pere Pons.

Han donat la nota ●●●

Mauné i els seus Dinàmics

El conjunt figuerenc es va tornar a reunir el desembre passat per actuar a la sala La Cate de la seva ciutat i celebrar d'aquesta manera el 50è aniversari de la seva fundació. El grup, liderat pel músic i compositor Florenci Mauné (1925-1995) es va crear el 1965, però la celebració s'ha fet un any després, coincidint amb els 50 anys de la publicació de *Tenora 66*, dos EP editats per Edigsa amb revisions rockeres de clàssics com ara *L'emigrant* i *La santa espina*. L'actuació va anar a càrrec de tres dels cinc components originals del grup: Joan Puig (tenora), Toni

Gadea (bateria) i Josep Joli (baix), que només va tocar dos temes i va ser substituït per Sergi Labarta en la resta del concert. Els altres dos components van ser Jordi Parrot, que va substituir Eduard Pomés, i Santi Escura com a pianista. La família de Mauné i els membres en actiu del grup van decidir destinar l'import de la taquilla a La Marató de TV3,

que aquest any es va dedicar a l'ictus i lesions medul·lars i cerebrals traumàtiques, ja que Florenci Mauné va patir una embòlia als 45 anys, mentre tocava amb el conjunt.

Els Berros de la Cort

Han posat música a "La Taverna dels Bufons", un dels espectacles destacats de la cartellera teatral barcelonina aquest mes de gener, protagonitzat per Joan Pera, Carles Canut i Dafnis Balduz. Es tracta d'un espectacle de creació a partir de les obres de William Shakespeare, que s'afegeix als actes de commemoració dels quatre-cents anys de la seva mort. L'obra situa en un purgatori de músics i comedians dos còmics de la companyia on Shakespeare va treballar com actor i dramaturg gran part de la seva vida. Allà reben la notícia de la mort de Shakespeare i esperen la seva arribada perquè aquest els reconegui el seu talent com a comedians. Els Berros de la Cort, que representen personatges màgics de diferents obres de Shakespeare, acompanyen els actors en escena i interpreten la música de l'espectacle en directe. Els Berros de la Cort és l'única formació catalana que recupera i adapta el repertori medieval i

renaixentista, amb una sonoritat potent i festiva, en sintonia amb la música folk més actual. En aquesta primera incursió en el món del teatre el grup es presenta amb una formació reduïda, formada per Elda Daunis (viola de roda), Marc Daunis (gralla, tarota, sac de gemecs, flauta i veu), Jordi Batallé (percussions), Xus Jiménez (percussions) i Gavin Buckley (mandola i guitarra llaüt).

Han donat la nota ●●●

Marc Ruiz

És l'impulsor i organitzador del Concert de la Vergonya, que va tenir lloc el passat 13 de juny a la sala Luz de Gas de Barcelona, a benefici de l'ONG Proactiva Open Arms. Artistes com Horacio Fumero amb Celeste Aliás, August Tharrats & Txell Sust, Quico Pi de la Serra (amb Amadeu Casas i Joan Pau Cumellas), Suitcase Brothers, Cece Giannotti, Lluís Coloma, Big Dani Pérez & Agustí Burriel, David Pastor, Julio Lobos, la Paquito Groove Band (de la qual forma part el mateix Marc Ruiz), Koko Jean Davis o Mònica Green, 43 músics en total, van actuar de forma desinteressada en un gest de protesta per la complicitat dels 28 membres de la Unió Europea que no fa res per evitar el drama dels migrants al Mediterrani. De moment, del concertes van recollir 3.000€ que es van lliurar a l'ONG. A més, s'han editat 2 CD's i 2 DVD's del concert, que es venen tots junts i costen 22€ al web www.elconcertdelaverkonya.com, ports inclosos (20€ al Milano de Barcelona). La recaptació anirà íntegrament a Proactiva Open Arms.

Tremendos

Aquest grup de versions lleidatà ha fet el seu concert número 1.000 als Estats Units. Després de 23 anys de trajectòria – la banda va néixer el 1993 – han volgut celebrar en gran aquesta fita i, després de mesos de gestions, han aconseguit tancar un acord per actuar del 5 al 11 de febrer a Nashville i Memphis, a l'estat de Tennessee, precisament les ciutats bressol del country i el rock'n'roll, realitzant així un dels seus somnis més preuats. Tremendos està format per sis músics que ofereixen un directe amb més de 40 temes de rock català, estatal i internacional. La seva filosofia és clara: rock'n'roll i festa!

La nota trista ●●●

Joan Muli (Tortellà, 1929)

Va morir a la seva vila de Tortellà el 28 d'octubre passat, a l'edat de 87 anys. Amb només 14 anys, va debutar com a instrumentista de tenora a la cobla-orquestra La Nova, també coneguda com la dels Petits de Tortellà. Al llarg de 70 anys de carrera professional va formar part de les orquestres Balzar, Girona i Caravana, i de les cobles La Principal de Sant Feliu de Pallerols, La Principal de Girona, Atlàntida, Foment de la Sardana, La Principal d'Olot, Bofills i Osona. També va exercir la docència a l'Escola Municipal de Música d'Olot. Tot i que va excel·lir amb la tenora, també va tocar la flauta travessera, el saxo i el clarinet.

Muli no va deixar mai de tocar la tenora. De fet, pocs dies abans de la seva mort, havia enregistrat una interpretació per un programa d'Olot Televisió. Per això té el rècord curiós d'haver estat a la vegada el tenorista més jove i el més gran de la història.

Arseni Girbal (Girona, 1952)

Va morir sobtadament a Girona el dia 31 d'octubre passat, a l'edat de 64 anys. Era el baríton, i l'ànima, del grup d'havaneres Terra Endins. La vigília de la seva mort encara va actuar a la tradicional cantada d'havaneres que des de l'any 1978 es fa per les fires de Sant Narcís a les escales de la catedral de Girona. També havia actuat recentment a l'Auditori de Girona durant la commemoració dels 50 anys de la Cantada de Calella.

El grup Terra Endins va fer la seva primera actuació el 3 d'agost de 1974 a la 8a Cantada de Calella de Palafrugell. El pare de l'Arseni, Emili Girbal, va ser un dels fundadors del grup i ell s'hi va incorporar de seguida. Era un home carismàtic, molt compromès amb la seva ciutat i molt apreciat. Es dona la circumstància que ara fa deu anys, també per Fires, el grup va perdre el seu líder, Salvador Donato.

Jacint Planas (Manresa, 1942)

Descendent dels "colleraires", una família de músics que venia de Tortellà, va morir el dia 21 de gener, a l'edat de 75 anys. Era instrumentista de trompeta i violí. Va començar la seva carrera tocant a l'Orquestra Farrés i a la Triunfal d'Igualada. Després va entrar a l'Orquestra Rosaleda de la qual va formar part durant 40 anys. Aquest és el sentit homenatge que li van dedicar els seus companys de l'orquestra:

"El dissabte 21 de gener ens va deixar en Jacint Planas, degà dels trompetistes del Bages, exemple per a tots els que estimem aquest instrument i la música, i un puntal i referent durant molts anys de l'Orquestra Rosaleda. Des d'aquí li volem retre un petit homenatge, insignificant comparat amb tot el que ell ens ha donat com a músic i com a persona, un homenatge a la seva professionalitat, a la seva bonhomia, energia i empena, que ha deixat una forta petjada en tots els que han compartit, d'una o altra manera, el seu trajecte vital. Allà on siguis, Jacint, moltes gràcies. Els teus companys no t'oblidarem mai."

Àngel Valentí (Santa Eugènia de Ter, 1925)

Va morir el dia 20 de febrer, a l'edat de 91 anys. Vivia a Torroella de Montgrí. Va ser un dels primers cantaires del grup d'havaneres Cantaires del Montgrí. S'hi va incorporar l'any 1977 i en va formar part al llarg de 37 anys, fins que es va retirar dels escenaris el 2014. Apassionat per la música, també havia format part de les corals Recer i els Passarells de L'Estartit. L'Ajuntament de Torroella de Montgrí li va atorgar la Medalla del Montgrí l'any 2011. Era un home de caràcter obert, que sempre va treballar activament per l'associacionisme al seu municipi de Torroella de Montgrí.

Ramon Centaño

Va morir el passat 13 de gener, a l'edat de 72 anys. Molt popular a Vilanova i la Geltrú, al Garraf i al Penedès per la seva vinculació al món del futbol - va ser president del Club de Futbol Vilanova durant nou temporades - i també per la seva feina de representant artístic. L'any 1984 va heretar la cartera de clients del seu pare i es va dedicar sobretot a la contractació d'orquestres, tot i que també va portar a Catalunya músics com Joe Cocker, Joaquín Sabina o Estopa.

La nota legal ●●●

Els acords interns de grup musical com a mesura preventiva de futurs conflictes

Aprofitant que ens trobem en la fase de preparació de la nova temporada d'actuacions i concerts, en què s'obre un període de reconfiguració dels grups musicals pel que fa a la seva plantilla, arranjaments, noves creacions de temes, assajos generals, renovació de vestuari, etc., considero oportú parlar-vos de la figura de l'acord intern de grup musical com a mesura reguladora de les relacions entre els integrants del grup i el seu funcionament intern.

Arran de diverses consultes, hem detectat alguns problemes, a priori difícils de solucionar, degut a la manca de regulació interna dels grups musicals. Doncs bé, quan s'inicia la temporada estem acostumats a firmar i facilitar a l'Associació de Músics una declaració de plantilla, perquè l'Associació tingui constància dels músics que integraran el conjunt durant la temporada que comença. Malauradament, aquest document només és útil a nivell informatiu, perquè l'Associació coneixi les dades dels músics als efectes de gestionar les altes a la Seguretat Social, sense que els músics signats adquireixin cap tipus d'obligació de permanència amb el grup durant la temporada, podent abandonar el grup en qualsevol moment sense patir cap tipus de conseqüència legal.

A tall d'exemple, ens hem trobat amb grups que han preparat la nova temporada desemborsant quantitats elevades de diners per renovar vestuari, incorporar nous músics, canviar el repertori, fer nous

arranjaments, implementar assajos, etc., assumint totes les despeses que aquests canvis comporten, i que a mitja temporada han vist com algun dels membres ha abandonat el grup de forma voluntària sense justificació, la qual cosa ha produït uns danys i perjudicis directes al conjunt, ja sigui per la inversió que es va fer a l'inici de la temporada i que no s'ha amortitzat, com també per les noves despeses que comporta el trobar i incorporar un músic substituït per poder acabar la temporada.

Aquest dèficit en la regulació el podem corregir a través dels acords interns de grup musical, primer com a mesura preventiva i informativa del funcionament del grup, i segon, com a mesura correctora en cas que es produeixi alguna incidència durant la temporada. Aquest tipus d'acord no deixa de ser un contracte civil vinculant entre els músics que el signen, que estableixen unes pautes de treball amb unes condicions i unes conseqüències en cas d'incompliment. Aquestes pautes poden abastar gran multitud d'àmbits, com per exemple la regulació de la assistència a assajos i concerts, el comportament dels músics dalt de l'escenari, les causes que puguin justificar l'abandonament del grup a mitja temporada i les conseqüències d'un abandonament injustificat, les diverses funcions dels integrants (representant, tresorer, secretari...), els requisits d'utilització del nom del grup, l'autorització per contractar concerts, etc.

Heu de tenir en compte que l'Associació de Músics no té facultats per regular el funcionament intern dels grups i músics que la integren, i en conseqüència, aquesta regulació està a les vostres mans. La idea principal és que aquests acords serveixin com a mètode de treball, però ha quedat demostrat que quan hi ha divergències internes, són una solució ràpida i directa de molts conflictes.

Ricard Hospital
Advocat i músic

Novetats discogràfiques ● ● ●

> **Calma** – Jesús Guerrero

Jesús Guerrero és, des de l'any 2008, el guitarrista habitual de Miguel Poveda i ha col·laborat en els seus treballs discogràfics. Actualment acompanya artistes com Niña Pastori, Esperanza Fernández, La Argentina o Jeromo Segura i ha estat compositor musical de molts espectacles de ball flamenc. Ara publica el seu primer treball que, tot i tenir el flamenc com a eix, està influenciat per altres estils musicals que ha anat descobrint i filtrant fins a incorporar-los a la seva identitat com a guitarrista. *Alegrías, rondeña, granainas, bulerías, rumba*, juntament amb creacions pròpies, donen un punt de vista personal de la guitarra flamenca.

> **Door to the Archaic** – Joel Olivé

Aquest és el primer treball en solitari de Joel Olivé, músic, musicoterapeuta i luthier. En aquest àlbum explora les profunditats i subtils dels sons d'instruments arcaics com el didgeridoo, la rudra bina i els tambors, sempre respectant el màxim les impressions reals dels instruments en viu, i es deixa portar per la creativitat inspirada pels viatges sonors i les sessions de sanació amb música. Aquesta música ha estat creada per penetrar en les capes més profundes de la consciència.

> **Cachitos de papel** – Aire

Es tracta del primer disc del nou projecte de Paula Domínguez (veu), Matías Miguez (baix), Vicenç Solsona (guitarra) i Joan Palà (percussió). El repertori del disc recull cançons molt conegudes en castellà - *coplas*, *boleros* i cançons d'autors espanyols o llatins - buscant una sonoritat orgànica i aflamencada, però alhora moderna i jazzística. També inclou dues cançons escrites per Paula Domínguez, que el grup defineix com a flamenc-jazz ètnic. El treball ens convida a cultivar la flexibilitat mental que permet contemplar les possibilitats infinites que ens ofereix cada situació vital.

> **Mil batallas** – Lydia Torrejón

Es tracta del primer treball discogràfic com a solista d'aquesta cantant saltenca, formant tàndem amb el guitarrista argentí resident a Girona, Santi Fontclara. Tots dos són autors de la majoria de les cançons i també han treballat junts en els arranjaments. El disc està precedit per dues maquetes, *Contigo* (2012) i *Mil batallas* (2014) i recull les onze cançons de la segona, afegint-ne dos més en català: una adaptació del tema *Olvidate de mi* i una altra d'inèdita, *Espera'm*, amb la que van quedar segons en l'últim Concurs de Cançó de Salitja. L'estil es situa entre la cançó melòdica, el pop, la rumba i pinzellades d'altres estils. El disc, publicat per Picap, ha estat produït per Jordi Cristau al seu Groove Studi de Figueres i masteritzat per Jordi Solé als estudis Music Lan d'Avinyonet de Puigventós.

> **Our Voint of Piew** – Threeway

Després de la bona rebuda del seu primer àlbum, titulat *Threeway*, aquesta banda catalana de jazz contemporani presenta el seu segon disc d'estudi. La recerca d'un so propi a través d'influències del rock, l'electrònica, el folk o el pop fan de 3J un grup poc habitual dins l'escena jazzística actual. En aquest segon treball incorporen i juguen amb nous elements sonors de caràcter electrònic però mantenint el color acústic de cada instrument. La banda, que està formada per Joan Solana (piano), Josep Colls (baix) i Joan Carles Marí (bateria), va ser escollida per Joventuts Musicals per formar part del catàleg 2015-2016.

> **Café Concert** – Café Trio

Café Trio ens ofereix en aquesta ocasió la seva música de concert, peces que han interpretat al llarg d'aquests més de deu anys de vida del grup i que pertanyen a gèneres musicals molt diversos. Un homenatge a La Marató de TV3 és l'inici d'un passeig musical on també podem reviure memorables fragments operístics, cançó lírica, viatjar fins a Hollywood per endinsar-nos en el món del cinema o del musical i tornar després cap aquí a casa nostra per recordar una gran selecció de música catalana. El disc compta amb la col·laboració de Josep Farràs (tenora), Jordi Martínez (guitarra) i Marc Sort (saxo i whistle). Café Trio són: Eva Solà (soprano), Marcel Casellas (tenor) i Jordi González (teclat).

> **Señales** – Pablo Serna

És el primer treball discogràfic d'aquest cantautor nascut a Colòmbia i establert a l'Empordà. Pablo Serna és un artista de formació clàssica que va deixar el seu país natal per venir a estudiar a Catalunya, al Conservatori del Liceu. Ha estat contrabaixista de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà i actualment és professor en una escola de música. Amb aquest treball s'aparta del món clàssic amb un repertori de cançons emmarcades dins d'un estil pop que reflecteix la barreja de les seves arrels llatines amb les seves vivències a Europa. El disc, que inclou un tema en català, està produït per Jordi Cristau.

> **Tossudament Llach** – Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya

Aquest és el vuitè treball de la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya (SCCC), el projecte que impulsa la fundació Metalquímia i que dirigeix Francesc Cassù. Es tracta d'un doble CD recopilatori de les cançons més representatives de la trajectòria de Lluís Llach, que ha cedit desinteressadament la seva obra per a aquest projecte. Enregistrat als estudis 44.1 d'Aiguaviva, el treball inclou quinze temes i compta amb la col·laboració de les veus de Beth, Manu Guix, Elena Gadel i Roger Padullés.

> **Vital** – Elisabet Raspall

Vint anys després de la publicació del seu primer disc, *Triangles*, la pianista i compositora vilanovina ha tornat a reunir la mateixa formació per enregistrar el seu onzè treball: Chris Cheek (saxo tenor i soprano), Benet Palet (trompeta), Pep Pérez Cucurella (baix) i Marc Miralta (bateria). Eficàcia comunicativa, elegància i creativitat amb sabor mediterrani i influències brasilenyes són alguns dels trets identificatius d'aquesta pianista, cantant i compositora que s'ha fet un lloc indiscutible a l'escena jazzística catalana i internacional.

> **Retrats** – Joan Furió i Lali Vivas

Cinc compositors del S. XX, d'estètiques i tècniques compositives molt diverses estan reunits en aquest enregistrament, amb una presència destacada de música catalana i una proposta instrumental (guitarra i piano) no gaire freqüent en el panorama discogràfic. Compositors internacionalment reconeguts com Castelnuovo-Tedesco, Claude Bolling i Leo Brouwer (l'obra d'aquest últim inspira el títol de l'àlbum), figuren al costat de grans compositors de Barcelona com Jordi Vilaprinyó i Carles Puértolas. Són primeres gravacions, *Capriccio* de J.Vilaprinyó, *Tramas Hilvanadas* de C. Puértolas i *Retrats Catalans* de L.Brouwer en la seva versió per guitarra i piano.

El ball de nit

Cara i creu

No fa pas gaire temps, quan algú pretenia fer públiques les seves opinions o reflexions, s'havia de refiar dels mitjans de comunicació que hi havia aleshores. És a dir, la premsa, la radio i la televisió. De cares als que pretenien difondre els oportuns comunicats, aquests mitjans presentaven el seriós inconvenient de ser poc accessibles a la majoria dels ciutadans normals i corrents. Contràriament, tenien un gran avantatge de cares als receptors dels missatges: Tot el que s'emetia o es publicava havia de passar pel filtre editorial, que actuava com a garant del respecte als cànons ètics i morals, a la normativa ortogràfica i gramatical i, fins i tot, al gust literari.

Però tot aquest sistema de comunicació va canviar radicalment quan, a partir de l'expansió d'internet, varen aparèixer les anomenades xarxes socials.

La situació es va capgirar de tal forma que els comunicadors anònims, anteriorment perjudicats pel difícil accés als mitjans, es varen convertir en els grans beneficiaris de la llibertat absoluta de publicar tot el que es vulgui, com i quan es vulgui. Per la mateixa raó, els receptors, que abans gaudien de la protecció que oferien els mitjans que controlaven la informació, varen quedar amb el cul a l'aire a mercè de qualsevol mal educat o desaprensiu -o, simplement, ignorant- que li vingués de gust opinar impunement o engegar el ventilador per escampar la brossa sense cap mirament.

Ben garbellat tot plegat, la pregunta podria ser la següent: finalment, hi hem sortit guanyant o hi hem perdut amb aquest gran canvi que ens ha caigut a sobre?

Reflexionem una resposta:

D'una banda hem de reconèixer que les xarxes socials han donat veu a molta gent que no tenien interlocució possible. Però també haurem de

convenir que bona part d'aquestes veus valdria més que callessin (sembla mentida com les eines més sensacionals poden esdevenir perilloses, simplement pel fet de usar-les imprudentment).

Mirat d'aquesta manera, fa l'efecte que ens hauríem de decantar pel sistema antic. Però tampoc ho acabo de veure del tot clar: Voleu dir que els mitjans de comunicació convencionals gaudeixen de la independència necessària per poder oferir -nos una informació justa, equitativa i imparcial?

Davant de tants dubtes, potser valdrà més que resolguem l'equació determinant un empat tècnic.

En aquest cas, els mitjans de comunicació de sempre s'explicaran a través d'una editorial tan asèptica com explícita: "Hem sortit del foc per caure a les brases". Contràriament, les xarxes socials utilitzaran un missatge més atrevit però no menys entenedor: " Hem canviat pets amb merda".

Antoni Mas

